

Sygn. akt III CSK 113/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Wojewódzkiemu Specjalistycznemu Szpitalowi [...] w K. i Skarbowi
Państwa - Wojewodzie Świętokrzyskiemu
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca 1313/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością – może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej, z uwzględnieniem pisma procesowego powoda z dnia 27 lutego 2015 r., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do wskazywania na: „ustalenie istnienia potrzeby wykładni przepisów art. 417 k.c. ...”, czego nie można uznać za wykazanie wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 417 k.c., ani też – poza gołosłownym stwierdzeniem – nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższego przepisu, nie wskazując, choćby przykładowo, na orzeczenia sądów mające dowodzić istnienia rozbieżności interpretacyjnych.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.